

**NIEMAND
DIE ME ZIET**

Simone
Grimberg

Ze zocht warmte, maar er ging iets vreselijk mis...

inkijkexemplaar

Niemand die me ziet

Simone
Grimberg

NIEMAND DIE ME ZIET

Tweede druk, mei 2017

© 2017 Simone Grimberg/Lima Books

Auteur: Simone Grimberg

Redactie: Marja Duin

Vormgeving: Denise Grimberg

Omslagfoto: Lukkien, Eelco Keizer

Model : Nadien Visch

Druk: Pumbo.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Lima Books Gendt. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Lima Books Gendt.*

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Trailer: Lukkien

Muziek: Fons Merkies

www.simonegrimberg.nl

www.limabooks.nl

ISBN: 978-90-826958-0-9

NUR: 332

‘Je gaat het pas zien als je het doorhebt.’
Johan Cruijff

Zondag 14 april

Mijn armen omklemmen mijn knieën, het matras schuurt tegen mijn wang. Ik wil niet zien waar ik ben, ik wil niets voelen, ik wil niets horen. Hard haal ik mijn neus op. Ik heb er een grote puinhoop van gemaakt en ik kan niet meer terug. Alle spieren in mijn rug en in mijn buik, mijn benen trillen. Als ik stil blijf liggen is het nog te dragen. De pijnstillers die ik heb gekregen werken niet. Iedere keer als ik boven de emmer naast het bed hang, draait alles om me heen. O nee, daar komt weer een golf. Ik hoop maar dat het in de emmer terechtkomt, want het is aardedonker.

Plotseling verschijnt het beeld van oma voor mijn ogen. Ze draait haar hoofd schuin naar mij toe en kijkt me vanachter haar glimmende vleugel aan. Haar lichaam beweegt mee op de tonen van de muziek, haar rommelige knot nog het meest. Als ik zachtjes op het krukje in de hoek ga zitten, vervormt haar mond zich tot een brede grijns. Haar rimpelige handen bewegen over de toetsen. Ik weet wat er komt. Ze sluit haar ogen en begint te neuriën, want zingen kan ze niet.

Oma, het allerliefste mensje op de hele wereld. Altijd vrolijk, rustig en beheerst. Oma vond altijd alles goed, al was wat ik deed nog zo verkeerd. Als ik een proefwerk had verknald, dan lag het aan de manier waarop de vragen waren gesteld, terwijl ze wist dat ik niet had geleerd. Als een vriendin over mij roddelde of mij opstookte tegen de jongens, dan vertelde ze me dat het goed was om te weten hoe ongelukkig mensen konden zijn. Op dat moment besepte ik pas hoe gelukkig ik was dat ik haar had. Ze leerde me niet boos of opgefokt te leven. De mooiste

momenten waren als ik ruzie had met mijn broer. Dan zei ze niets, lachte, kroop achter haar vleugel en speelde een symfonie waarmee al mijn woede en verdriet verdwenen.

'Je broer is je kostbaarste bezit,' zei ze. 'Als alle mensen ter wereld tegen je zijn, zal je zien dat je broer naast je staat.'

Ik wil verliggen op het harde matras, maar verder dan mijn benen strekken kom ik niet. Mijn buik voelt aan of er een cactus in groeit, met puntige stekels die in mijn buikwand prikken. Mijn hoofd gonst en de haren op mijn armen lijken met alle zenuwen in mijn lichaam verbonden. Als ik mijn ogen open zie ik net zoveel als wanneer ik ze sluit. Weer zie ik oma. Ze glimlacht naar me. Ik schud mijn hoofd, ik kan niet meer, ik wil ook niet meer.

Oma kon met heel veel geduld luisteren naar mijn eindeloze verhalen over jongens, over wie op wie was, wie een loser was of wie ik juist wel leuk vond. Ondanks dat deze verhalen eigenlijk iedere week wisselden, verveelde het haar nooit. Ze luisterde naar mijn verhalen over de paardrijlessen en leefde steeds weer met me mee als ik mijn dressuuroefeningen herhaalde op mijn eigenwijze merrie.

Oma heeft altijd voor mij gezorgd. Ze verzorgde me als ik was gevallen. Ze bakte een taart toen ik mijn eerste plasje op de wc deed. Leerde me fietsen, pianospelen, hielp me met mijn huiswerk en liet me stiekem in haar Peugeot rijden toen ik nog maar dertien was.

'Mijn traktatie voor je eerste dag naar de middelbare school,' zei ze met die ondeugende grijns van haar.

'Maar ik weet helemaal niet hoe het moet, oma,' gilte ik van plezier.

'Iedereen kan autorijden, kom stap in.'

En dat deed ik. Ze leerde me waar de koppeling zat, het gaspedaal en de rem. Ik giebelde zo hard dat ik bijna in mijn broek plaste. Maar het lukte me, ik deed precies wat ze zei en voor ik het wist reed ik over het verlaten industrieterrein. Apetrots was ik en ik voelde me ook een beetje een waaghals, want ergens was ik een bang wezentje. Ik durfde niets, stapte niet snel ergens op

af, deed wat er van me gevraagd werd en meer niet.

Ergens in de duisternis klinkt een gedempt geluid. Ik til mijn hoofd op en concentreer me. Het zijn zachte voetstappen die naderen. Nee, niet weer. Ik huiver en sper mijn ogen open. Er verschijnt dit keer geen straaltje licht onder de deur. Voetstappen en gegiebel. Ik hou mijn adem in. Het gegiebel wordt gefluister dat heel langzaam overgaat in een zacht gekreun. Waar hebben ze me deze keer naartoe gebracht? Ik hoor een ritmisch gegons. Of is het de hartslag in mijn oor? Gekreun, steeds luider. Dan gefluister en plots is het stil. Ik laat mijn ingehouden adem los en druk met de palm van mijn hand in mijn oog totdat ik sterretjes zie. Ik moet aan oma denken.

Ik probeer haar weer in mijn gedachten op te roepen. Oma was er altijd voor mij, haar huis was mijn eerste thuis. Ik had er mijn eigen kamer, mijn eigen bed en sliep er het liefst de hele week. Oma was mijn alles.

Totdat ze plotseling stierf. Zomaar zonder reden viel ze in slaap en werd niet meer wakker. Het was op een donderdagmorgen, ik weet het nog heel goed. Ik vond haar, ze lag nog in bed toen ik al in de badkamer aan het rommelen was. Dat was vreemd. Toen ik haar zag wist ik meteen dat ze niet meer op zou staan. Dat ze geen sonates meer zou spelen. Ze lag daar in haar oude bed, met een glimlach op haar gezicht, alsof ze aan iets moois dacht. Toen ik dichterbij kwam, hoorde ik geen raspande ademhaling. Geen bewegende dekens, niets. Ik knielde voor haar bed en keek naar haar lachrimpels. Ze zag er zo mooi uit. Ik bukte me voorover en rook aan haar. Oma. Ik gaf haar een kus op haar wang. Even leek het alsof ze haar ogen samentrok, maar dat verbeelde ik me. Ik verplaatste mijn gewicht op mijn kuit en ademde met een diepe zucht uit. Een brok in mijn keel belemmerde me te slikken.

Hoelang ik zo gezeten heb, weet ik niet.

Ik werd opgeschrikt door mijn broer die zijn schooltas in de gang tegen de muur gooide en de keukendeur opende. Ik sloop zachtjes de kamer uit en liep naar beneden. In de keuken pakte

ik hem bij zijn hand en nam hem mee naar boven. Hij trok zich niet los uit mijn greep, gebaarde niet. Voor het bed bleef ik staan, strak tegen hem aan. Hij keek naar mij alsof hij bevestiging zocht. Toen begon hij heel hard te huilen. Ik staarde naar hem, kon niet huilen en bleef zijn hand maar vasthouden.

Het is nu twee jaar geleden dat ze stierf, maar voor mij is het alsof het gisteren is gebeurd. En als er een dag voorbijgaat dat ik niet aan haar word herinnerd, komt ze in mijn dromen tevoorschijn.

Ze kijkt me aan en lacht.

Weer proef ik een zure smaak in mijn mond en voor de zoveelste keer buig ik me voorover naast het bed. Het emmertje moet nu wel vol zijn. Het geluid uit mijn keel klinkt zo klagelijk dat ik er zelf van schrik. Het stopt niet, het hapert. Ik wil niet meer.

'Mamaa!' Mijn kreet verdwijnt in de duisternis. Natuurlijk gebeurt er niets. Mijn moeder hoort me niet, ziet me niet. Ze weet niet wat ik doe of waar ik ben en met wie. Ze is alleen maar bezig met haar eigen bedrijf.

Ik sla mijn handen voor mijn hoofd. Ze plakken vast aan mijn gezicht.

En papa? Hij is er nooit, stuurt me zo af en toe een whatsapp. Maar die beantwoord ik niet. Wat voelt-ie voor mij? Wat ben ik nog waard?

Speeksel druipt uit mijn mond. Ik denk aan Nova. Haar durf ik niet onder ogen te komen. Ik heb al het contact dat ze met me zocht afgehouden, steeds weer. Ze zal me nooit vergeven dat ik haar niet in vertrouwen heb genomen. 'Ik kon het niet,' zou mijn antwoord zijn. Maar ik denk niet dat ze het zal begrijpen. Daarvoor is er te veel gebeurd.

Ik ga weer liggen en probeer me te concentreren op mijn ademhaling. Die gaat snel, dat is logisch voor mijn zieke lichaam. Als ik langzaam in- en diep uitadem hoor ik mijn hartslag niet meer in mijn oor.

Ik heb het goed verknald.

HOOFDSTUK 1

De takken van de bomen zwiepen hard van links naar rechts. Overal liggen afgewaaide bladeren op de grond en afgebroken takken blokkeren de bospaden.

Inge parkeert haar Land Rover op de parkeerplaats van caf eres-
tauriant Het Vliegende Hert. Het is nog erg vroeg. Niemand waagt
zich na zo'n onstuimige nacht op pad. Zij heeft deze zondagmorgen
gereserveerd voor een mountainbike training. Er moet heel wat ge-
beuren wilde ze dit afzeggen. De schoonmaaksters, die meestal om
zeven uur buiten een sigaretje roken, staan vandaag binnen met de
deuren open. Ze steekt bij wijze van groet haar hand op.

Gisteravond is de storm begonnen. Ze dronk na het avondeten in
haar kleine tuin een kopje koffie en ineens stak de wind op. De
parasol sloeg opzij, met   n rukwind werd hij uit de voet geslagen
en belandde in de bloemborder. Geknakte pioenrozen en overal
ronddwarrelende roze bloemblaadjes. Ze kon de regen ruiken.
Een scherpe pijn achter in haar nek trok op naar haar ogen. Dat
betekende zwaar noodweer. In de lucht witte wolken die zich snel
voortbewogen, met daarachter een rood-paarse gloed. Nog heel
ver weg, als een ondergaande zon. Het contrast in de lucht bracht
onrust.

Na een strenge winter die al in oktober begon met lage tempe-
raturen, een hele maand regen in november en stevige vorst in
december, was het voorjaar vroeg begonnen. Al in de laatste week
van maart steeg de temperatuur tot zo'n 25 graden. En afgelopen
week was het record van 28 graden voor half april verbroken. De

hoge temperaturen en de warme wind verdorden niet alleen alle akkers, maar ook de kleurrijke bloemborders van het voorjaar. Iedereen probeerde met sproeiers de uitgedroogde grond te bevochtigen. Langs de weilanden pompten de boeren de sloten leeg, om zo hun oogst te redden. De natuur liep minimaal drie weken voor met kersen al aan de bomen en de vlier in bloei. Het enige wat nog ontbrak was een stevige bui. En die kwam er.

Rond tien uur naderde de donkere, paarse lucht. De harde wind gierde om het huis en de takken van de oude boom in de achtertuin trokken strepen in de lucht. Inge sloot alle deuren en ramen en haalde de stekkers uit de computer en de tv. Met een kop warme thee nestelde ze zich op de bank en zag hoe de regen in hagel veranderde en als witte ijsblokjes tegen de ramen naar beneden gleeed. Na een uur begon de wind af te nemen en werd het spookachtig stil. Inge sloeg haar handen voor haar oren. Als kind was ze doodsbang geweest en had ze geleerd te tellen tussen de bliksem en donder. Alleen viel hier niets te tellen. De flitsen verlichtten haar complete woning en de donder die er vlak na kwam explodeerde boven haar. Was het een waarschuwing voor een onheilspellende gebeurtenis?

Uit pure afleiding maakte ze een sopje en begon te poetsen. Als een witte tornado vloog ze door haar woon- en slaapgedeelte, begeleid door de schelle muziek uit haar mobiel. Ze was snel klaar en besloot naar beneden te lopen, de keuken in. Hier waren minder ramen en leek de storm verder weg. Ze legde haar telefoon op de hoek van de eettafel en zag de deur naar het woongedeelte van haar kamergenote openstaan. In het oude huis was al menigmaal de bliksem ingeslagen of kregen ze kortsluiting om onduidelijke redenen. Behendig begaf ze zich tussen alle rondslingerende kleding, boeken en tassen door om bij de computer en de tv te komen. Ze trok de stekkers uit het stopcontact en begaf zich al springend terug naar de keuken.

Een felle bliksemflits verblindde haar op het moment dat ze door het schuifraam naar buiten keek. Ze kromp ineen.

‘Gatverdamme hou op,’ riep ze.

De hele nacht bleef ze op. Het noodweer hield haar wakker; net als de sirenes van de brandweer. Ze had zich wel kunnen melden

bij haar chef, maar wat hadden ze aan een agent die bang is voor onweer? Er zat dus niets anders op dan de bliksem uit te zitten.

Rond zes uur in de ochtend ging de storm eindelijk liggen. Ze kon de slaap niet meer vatten en besloot vroeger aan haar wekelijkse training te beginnen. Met een paar broodjes op zak vertrok ze samen met haar mountainbike in de auto naar Velp.

De ravage die de storm had aangericht, was aanzienlijk. In de binnenstad lagen takken op de openbare wegen. Ook de snelweg lag bezaaid met groene bladeren en zand. Aangekomen in het bosrijke gedeelte van de Posbank, zag ze veel plassen, bemodderde paden en bomen die met wortel en al uit de grond waren gerukt.

Inge opent de achterklep en pakt haar fiets uit de auto. Ze stalt uit automatisme haar schoenen, helm en kleding naast elkaar uit. De lucht is nog steeds onstuimig, misschien is het verstandig een extra jas aan te doen. Terwijl ze haar gympen verwisselt voor haar fietsschoenen en haar helm opzet, kijkt ze om zich heen. Er staat niemand op de parkeerplaats, er zijn ook geen sporen van auto's die hier na of tijdens de wolkbreuk gereden hebben.

Collega's verklaren haar voor gek dat ze in haar eentje door weer en wind in het bos crost. Maar zij vindt het heerlijk, crossen over onverharde paden, alleen in de natuur met de frisse bomengeur. Even geconcentreerd bezig zijn met haar sport. Iedere zondag rijdt ze een eigen parcours, meestal twee uur achter elkaar. In clubverband fietsen vindt ze niets, maar het ontbreekt haar niet aan professioneel materiaal.

Ze kan vandaag goed merken dat ze geen nachtrust heeft gehad. De hartslagmeter slaat hoger uit dan anders. Haar ademhaling versnelt al bij geringe inspanning en ze mist wat kracht in haar benen bij de heuvels. Ze besluit het pad af te lopen naar een stuk heide. De zon is nu doorgebroken en verwarmt de natte aarde. Een zoete geur stijgt op.

Onderaan gekomen slaat ze af en volgt het pad omhoog. Ze komt bijna vast te zitten in een modderpoel. Ze gaat staan en zet extra kracht op haar pedalen, maar voelt dat ze het niet gaat halen. Snel

klikt ze uit het pedaal en zet haar voet op een droger stuk naast de plas. Helemaal droog houdt ze het niet, een koude stroom loopt eerst in haar schoen en langzaam zakt ze tot halverwege haar kuit in de blubber. Ze moet erom lachen. Ze klikt uit haar andere pedaal en trekt haar been los.

De gele glazen van haar bril zijn besmeurd met smurrie. Ze spuugt erop in een poging het zand eraf te krijgen zonder krassen. Misschien kan ze beter een droger pad nemen. Maar als hier al zulke diepe plassen liggen, hoe zal het dan verder in het bos zijn? Haar teller geeft aan dat ze al een uur aan het trainen is. Haar maag knort. Ze moet iets eten. Nu. Ze grijpt achter zich in het zakje van haar jas naar de banaan. Terwijl ze kauwend op de eerste hap langs de plassen loopt met haar fiets aan de hand, ziet ze een pad dat haar nog niet eerder is opgevallen. Er staan voetstappen in het slik. Heel vreemd. Wie maakt er een eigen pad in dit ongerepte stuk van het bos? Ze staat even stil. Na vijf meter gras verandert de begroeiing in bosvarens. Ook deze zijn vertrapt. Vlak voor de dicht opeen gegroeide dennenbomen houden de voetstappen op. Ze ziet iets op de grond. Een weggeworpen deken? Of is het bewust daar neergelegd, verstopt onder de varens, verstopt voor de regen, en uit het zicht van het hoofdpad?

Ze moet van het pad af om dichterbij te komen. Alle sensoren in haar lichaam staan op scherp, haar tong plakt aan het gehemelte. Ze zet haar fiets tegen een boom. Misschien zijn de mensen die hun deken achtergelaten hebben nog in de buurt. Ze kijkt het hoofdpad af. De ene kant gaat naar de uitgestrekte heide, de open kant van het bos. De andere kant loopt terug naar de parkeerplaats van Het Vliegende Hert. Ze ziet niemand, ook niet op het parallel lopende ruiterspad. Geen paardensporen, alleen plassen en takken.

Inge loopt aan de zijkant van de voetsporen. De deken is bruin geblokt en ligt verfrommeld onder een varen. Ze trapt de bladeren weg en zet voorzichtig een paar passen in het varenachtige stuk. Ze is nog ongeveer tien meter bij de deken vandaan. Ondanks dat ze goed oplet waar ze loopt, blijft haar blik gefocust op de deken. Halverwege het pad ziet ze dat hij besmeurd is met rode vloeistof.

O, nee. Ze versnelt nu. Het lijkt op bloed. Geen picknick dus. En de deken is ook niet zomaar weggegooid, daarvoor ligt hij te ver van het pad af.

Ze kijkt nu van boven op de deken. Ze helt voorover en steekt een hand ernaar uit. Zou er nog iets onder zitten? Iets menselijks of iets dierlijks. Een dode hond? Ze trekt haar hand terug.

Dan beweegt de deken. Een korte ongecontroleerde beweging. Ze schiet omhoog alsof het onbekende haar zal bespringen. Maar er gebeurt niets. Ze laat haar adem zachtjes los en hurkt neer voor de deken. Met haar linkerhand duwt ze de varen aan de kant. Met twee vingers van haar rechterhand pakt ze een punt van de geblokte stof vast. Heel langzaam trekt ze de deken omhoog. Ze kijkt eronder.

‘Kanonnen,’ ontglipt haar.

Ze slaat haar twee handen voor haar mond. De deken valt met een plofje terug. Haar benen tintelen en over haar hele lichaam kruipen de huidharen overeind. Even lijkt alles windstil. Ze voelt haar hartslag in haar slapen. Heel langzaam komt ze overeind. Ze wrijft over haar bovenarmen, klopt op haar benen en zwaait met gebalde vuisten in de lucht. Wakker worden, Inge.

‘Oh, fuck, fuck, fuck.’

Ze begint altijd te vloeken, als ze tegelijk moet nadenken en handelen.

‘Geen paniek,’ spreekt ze zichzelf toe.

Ze ademt even diep in, blaast hard uit, buigt zich opnieuw over de deken en trekt deze omhoog. Opnieuw schrikt ze van wat ze ziet. Maar nu komt ze in actie. Ze ploft op haar knieën. Ze zakken weg in de drassige bodem. Haar handen trillen als ze ze uitstrekt naar het plakkerige lijfje. Bloot en nat. Het baby’tje is klein, nog amper een levend wezentje. Het is in een witte handdoek gewikkeld, die ook onder de rode vlekken zit. Op het krijtwitte gezichtje zitten korstjes van bloed. De oogjes zijn dicht, de kleine mond hangt open. Zwarte haartjes zitten aan elkaar vastgeplakt met huidvet.

Inge haalt haar neus op. Ze ademt een paar keer hard in en uit. Ze moet bellen, naar haar collega’s.

‘Eerst even jou controleren.’

Verder lezen? Bestel het boek!